

Het pad van de pad

Wat kan een mens toch schrikken! Tijdens het fatsoeneren van de tuin –wat groeit alles toch hard met dit natte weer!-, gebeurde het. Ik was op een droge dag het perkje rondom de bruidsroos aan het schoffelen en stuitte op een -dacht ik- steen. Te lui om deze te pakken en weg te gooien -waar ik uiteindelijk heel blij mee ben-, wilde ik de steen wegmoffelen onder het zand. Het hardnekkige ding bleef maar boven liggen dus lichtelijk geïrriteerd, duwde ik de schoffel steeds woester tegen de vermeende steen.

Opeens zag en voelde ik het! Ik was een kleine pad aan het molesteren! Het tafereel moet er lachwekkend hebben uitgezien: een slaapdronken padje rustig liggend op de vers geschoffelde aarde, met vijf meter verderop een luidkeels schreeuwende ondergetekende die haar man in zijn armen springt en angstig met de schoffel richting pad wijst: *'lew, hij leeft ook nog!!!'* Het beestje schrok van de heisa en kroop met zijn dunne huidje recht door de bruidsroos richting bosjes. Midden door het 'doornendoolhof'. Het geschreeuw laaide weer op: 'Ah, nee hij spietst zichzelf!' De rust keerde weer, wanneer de amfibie zich weer netjes in de laurierhaag had verstopt.

We hebben een leuke tuin, maar de padden vind ik echt minder plezierig. Binnen een tijdsbestek van één week hebben we drie van die groen/bruine rakkers laat op de avond in huis gehad. Gelukkig lag ik op die momenten te slapen en heeft manlief ze buiten gezet. Toen hij het me vertelde, hebben we dan ook linea recta bij de bouwmarkt een deurhor gehaald. Hij vertelde me dat de beestjes door het huis slopen (dat is nou het enge, ze springen niet lekker vlot weg als kikkers; ze sluipen echt, brrr) en tegen de voordeur bleven opkruipen.

Ik ga me naarstig afvragen wanneer de paddentrek plaatsheeft. Naslagwerk levert me eind januari/begin februari op met uitlopers naar april. De padden trekken van de plek waar ze overwinteren naar een plaats waar ze met elkaar kunnen paren en eieren leggen. Denk aan een vijver of poel, het liefst hun geboorteplek. Ze trekken in een rechte lijn naar hun bestemming, alle hindernissen trotserend. Dat verklaart waarom de padden van onze achterdeur direct doelbewust naar de voordeur toe kropen. In het najaar (gespreid over een paar maanden) trekken ze dan terug naar het overwinteringsgebied en verdwijnen voor enkele maanden onder de grond voor de winterslaap. Ik wist dat Lindenholt – de wijk waar we wonen- een paddentrekgebied is, maar bij ons lijkt het heel het jaar, behalve de winter, wel een 'toad on the road'- gebied. Wellicht dat de padden dus het hele jaar door, behalve tijdens de winterslaap, hier aanwezig zijn. Dus dit gebied hebben uitverkoren als hun leefgebied.

Waar komt eigenlijk mijn gruwel vandaan? Ik weet dat mijn broertje heel vroeger eens een prullenbakje met zes padden uit de sloot in de schuur had gezet. Van die gele en rode buiken hadden ze. De beestjes ontsnapten uit hun onderkomen, omdat er geen stevig deksel op zat. Mijn arme moeder heeft wekenlang het schuurtje niet in gedurfd!

Destijds was ik nog redelijk 'verkikkerd' op padden. Vond het interessante beesten. Naarmate mij leeftijd vorderde, groeide mijn angst. Padden hebben een dun velletje, zijn langzaam en ik denk dat de combinatie hiervan mij beangstigt. De kans dat ik er op ga staan. Dat zal het zijn. Enfin, met die angst kan ik wel leven. Het zijn immers beestjes die geen vlieg kwaad doen. Nou ja, juist wel een letterlijke vlieg kwaad doen! En daarom zijn de amfibieën zo nuttig, want vliegen wil ik ook niet in huis. Dus padden, volg gerust jullie pad, we hebben nu immers een deurhor. Een mens dient zich nu eenmaal aan te passen aan de 'schoonheid' der natuur.